

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 264.918 van 21 november 2025
in de zaak A. 240.912/VII-42.344**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jonathan Waldmann
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Rue Paul Devaux 2
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 januari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 298.109 van 1 december 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.763 van 16 februari 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 oktober 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sehrish Raja, die *loco* advocaat Jonathan Waldmann verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 24 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 24 maart 2023 neemt verweerder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

3.2. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.3. Met arrest nr. 298.109 van 1 december 2023 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de internationale bescherming. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van “de motivatieplicht”, artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn stelling – met name dat verzoeker niet aantoonde dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet – niet motiveert en hierbij geen verdere uitleg geeft, terwijl dit de kern van het betoog van verzoeker betreft.

Verzoeker citeert uit zijn verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met name uit de uiteenzetting van punt “6.3. Toekenning van subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”, in het bijzonder uit punt “6.3.2.1. geweld”. Er werd in dit verzoekschrift uitgebreid kritiek geuit op het feit dat de bijgebrachte bronnen van de verwerende partij zich beperken tot veiligheidsincidenten tot 30 juni 2022 en dat men zich ernstige vragen kan stellen over de betrouwbaarheid van de bijgebrachte bronnen, daar voldoende nauwkeurige en actuele informatie over de algemene situatie in Afghanistan ontbreekt. In het EUAA-rapport ‘*Country Guidance Afghanistan*’ van januari 2023, waarnaar in het bestreden arrest wordt verwezen, staat te lezen dat gebeurtenissen na juni 2022 niet in acht worden genomen.

Verzoeker voert verder aan dat hij in zijn verzoekschrift bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid heeft uiteengezet waarom het niet duidelijk is op welke grond de verwerende partij zich kon baseren om te stellen dat er geen willekeurig geweld is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beantwoordt volgens verzoeker de grieven, uiteengezet in punt “6.3.2.1. geweld” van het verzoekschrift, niet. Uit de zeer algemene motivering van het bestreden arrest blijkt niet dat de grieven van het verzoekschrift onder ogen zijn genomen om tot de redelijkheid van voormelde stelling te besluiten, noch dat dit werd onderzocht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft zich met één enkele zin volledig aangesloten bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing. De motivering van het bestreden arrest stelt verzoeker bovendien niet in staat te begrijpen waarom hij zich niet dienstig op de bijgebrachte informatie kan beroepen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij repliceert op het argument van de verwerende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening heeft gehouden met recentere rapporten (waaronder het UNAMA-rapport, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023 dat betrekking heeft op de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023), dat die bron tot de conclusie komt dat de cijfers over het aantal slachtoffers vaak onnauwkeurig zijn en onrealistisch. Volgens verzoeker bevestigt deze bron de kritiek van verzoeker. Verzoeker herhaalt dat de kritiek over de betrouwbaarheid van de bijgebrachte bronnen geheel buiten beschouwing wordt gelaten.

Beoordeling

6. De bij artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en bij artikel 39/65 van de vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren, heeft het karakter van een vormvereiste met beperkte draagwijdte. Een uitspraak is

gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek.

De rechterlijke motiveringsplicht houdt bovendien niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving van een middel is aangevoerd maar geen afzonderlijk middel vormt. Het volstaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen zijn beslissing te nemen.

7. Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid heeft uiteengezet waarom het niet duidelijk is op welke grond de verwerende partij zich kon baseren om te stellen dat er geen willekeurig geweld is, kan deze kritiek geen aanleiding geven tot cassatie.

De omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich zou aansluiten bij de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing,

betekent bovendien niet dat hij het dossier op zijn beurt niet heeft onderzocht en beoordeeld.

8. Uit het bestreden arrest blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.1.1. de kritiek van verzoeker in verband met het gebrek aan actuele en betrouwbare bronnen over de huidige situatie in Afghanistan weergeeft, dat hij vervolgens in punt 2.1.2. van het bestreden arrest een opsomming geeft van de landeninformatie die verweerder in een aanvullende nota ter kennis brengt en dat hij dienvolgens, om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, in punten 2.3. e.v. van het bestreden arrest “na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld” overgaat tot een uitgebreide analyse van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Uit deze analyse kan worden afgeleid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent over voldoende actuele en betrouwbare bronnen te beschikken betreffende de veiligheidssituatie, de socio-economische en humanitaire situatie en het risico op vervolging voor terugkeerders om het beschermingsverzoek van verzoeker op nuttige wijze te evalueren omdat uit de objectieve landeninformatie niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, daar niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Op grond van de beschikbare informatie, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[i]n het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, [...] een individuele beoordeling [zich opdringt]” en dat “een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond”.

Anders dan verzoeker voorhoudt, blijkt uit het voorgaande dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt op het argument dat er een gebrek is aan actuele en betrouwbare bronnen in Afghanistan. Door zich, steunend op de landeninformatie door de beide partijen aangebracht, een oordeel te vormen

over het voor hem gevoerde geschil en te oordelen dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat hij over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Uit punten 2.3. e.v. van het bestreden arrest blijkt ook dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uitsluitend heeft gebaseerd op de door verzoeker bekritiseerde bronnen om tot zijn oordeel te komen, doch dat ook rekening werd gehouden met andere bronnen. In het bestreden arrest verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar “de beschikbare landeninformatie”, de “bijgebrachte landeninformatie” en dit blijkt verder uit de verwijzingen naar en citaten uit de algemene landeninformatie in het verzoekschrift en de aanvullende nota.

De beoordeling of de bijgebrachte bronnen voldoende actueel en betrouwbaar zijn om de huidige situatie in Afghanistan te beoordelen, komt voorts uitsluitend toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter.

Verzoeker slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet of onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem aangereikte argumentatie/informatie.

9. Verzoeker maakt geen schending van de aangehaalde bepalingen aannemelijk

10. Het enige middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenentwintig november tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams